

Co je to vlastně Komunismus a máme se ho bát ?

Komunismus (z latinského *communis* = „společný“) je vize společnosti požadující společné vlastnictví výrobních prostředků a odmítající třídní rozdíly mezi lidmi. Její zastánci se označují jako komunisté. Někdy se tak označuje uspořádání společnosti, jež komunisté prosazují, a nesprávně se pak hovoří o komunistickém režimu, tedy politickém režimu států vedených komunistickými stranami.

Pojem komunismus se již mnoho let skloňuje, využívá, zneužívá, vzývá i zatracuje. Málokteré slovo vyvolává dnes tolik emocí. Víme ale co onen komunismus vlastně představuje?

Odpůrci tvrdí, že komunismus vyvolává války, mučí se a zabíjejí lidé a že je to stejné zlo jako byla Hitlerovská nacistická mašinerie. To je naprostá lež. Pravda ale je, že mnohé války vznikly proto, aby se komunistické ideály potlačily, včetně té poslední světové. Pravda je, že pro tyto ideály byli mnozí lidé nenáviděni, mučeni a zabíjeni.

Komunismus není výmysl pouze 19. století. Idea komunismu se rodila dávno před tím, než se jí chopily marxistické levicové strany. Řada pojmů a tezí marxismu se na různých místech objevila již dávno před Marxem, třebaže až Marx s Engelsem vypracovali jejich syntézu a plně je začlenili do kontextu dobové filosofie a ekonomie.

Ideál rovnostářské a kolektivistické společnosti se dá vystopovat již do Antiky. Platónova ústava navrhuje kolektivní výchovu dětí a správu vlastnictví. Politicky byly vykládány i náboženské ideály křesťanství, zejména Ježíšovo Horské kázání a sdílení majetku v prvokřesťanské obci, jak je popisují Skutky apoštolů.

Evropský středověk a raný novověk znal náboženská společenství, praktikující či propagující „křesťanský komunismus“ sdílení majetku. V českém prostředí je možno chápat jako projev prvků komunismu

odevzdávání majetku do společných kádí při příchodu do husitského města Tábor v období husitského hnutí v 15. století. Vedle běžných církevních řádů šlo o nezávislé skupiny typu shakerů 18. století či radikální [reformátory](#) jako byl Thomas Müntzer. Vznikaly knihy popisující smyšlené rovnostářské společnosti jako [Moreova Utopia](#) (1516) či Campanellův Sluneční stát (1623).

V 18. století se kritika sociální a mocenské nerovnosti rozšířila zejména ve Francii. Jejími nositeli byli osvícenští filozofové jako **Jean-Jacques Rousseau**, nebo revoluční politici jako **Jean Paul Marat** a především **Gracchus Babeuf**, podle něhož má každý člověk od přírody právo na stejný podíl všech statků.

První revolucí ovlivněnou komunistickými myšlenkami bylo povstání pařížských komunardů roku 1871, které se však udrželo jen krátce. Trvaleji získali komunisté moc poprvé v Rusku roku 1917 říjnovou revolucí. Po druhé světové válce se prvky sociálně spravedlivé společnosti prosadily i v mnoha jiných zemích včetně Československa, kde komunisté vládli od února 1948 do listopadu 1989. Většina těchto režimů se zhroutila v období roku 1989 nebo brzy po něm. Dodnes však ve světě existují např. KS v Číně a několika dalších zemích. Země prosazující socialistickou orientaci sice často přinesly sociální jistoty a vzdělání širokým vrstvám obyvatelstva, nebyly však díky výdajům na nutnou obranu proti zemím kapitalistickým schopny ekonomicky a technologicky konkurovat tzv západním demokraciím. Česká republika přijatým zákonem považuje tzv komunistický režim v letech 1948–1989 za [protiprávní](#), což je popřením historické skutečnosti.

V případě komunismu se jedná o ideu spravedlivé beztřídní společnosti, kterou lze sice zakázat, ale jen těžko uvěznit a zničit, protože existuje v myšlenkách lidí již po mnoho staletí. Sama o sobě nikomu neublížila stejně jako mnohá náboženství, která ale nikdo mimo zákon nepostavil a to i přes to, že jejich šířitelé ve jménu svého boha zavraždili a umučili více lidí, než jich padlo ve světových válkách.

Jiná je otázka samotné realizace myšlenky. K tomu potřebujeme společnost na určitém stupni společenského vývoje a vědomí a také ekonomického rozvoje. Ten ekonomický rozvoj by tu byl. Jeho hybným motorem je vědeckotechnická revoluce, ale myšlení lidí zaostává stále v zajetí mnoha lidských vlastností. Bohužel tato skutečnost brání nejen vzniku opravdu společensky spravedlivé společnosti, ale záhy se stane i brzdou dalšího technologického i společenského vývoje.

Je tedy možné konstatovat, že myšlenky komunismu se nemusí nikdo obávat. Obecná morálka, vědomí, majetkem a touze po moci omezené myšlení, tomu bezpečně brání.

A takhle nějak by to mohlo vypadat:

Autoři: Petr Žáček, Ladislav Urban, OV KSČM Domažlice

Zdroj: vlastní